

Hekseskrald

Der var engang en ildelugtende heks. Hun boede inde i et bjerg omgivet af skrald. Gennem årtier havde Hekseskrald samlet skrald fra alverdens byer. Kæmpe bunker af papir og pap, flasker, dåser og alt muligt tingeltangel hobede sig op omkring bjerget. Absolut til ingen verdens nytte! Der var en stank af kloak og sure karklude. Det var imidlertid et slaraffenland for de tusindvis af rotter, som lavede reder i madrasser og tøjbunker. De gnaskede løs af madaffald og døde dyr.

Folk fortalte, at Hekseskrald var en forhekset prinsesse, men ingen vidste hvorfor.

Alle var hunderød for Hekseskrald, for rotterne skulle nok hjælpe hende. Hvis folk kom for tæt på bjerget, gik de til angreb.

Nu nåede stanken helt hen til den by, hvor Peter boede. Han var en modig ung mand. Det var på tide at få ram på Hekseskrald, hendes skraldebunker og rotterne, tænkte Peter. Så han drog af sted med en tredobbelt madpakke, en vanddunk og sin værktøjskasse. Han satte en klemme på næsen for at udholde stanken.

Han havde ikke gået længe, før han var ved at snuble over en lille ræv på stien. Den så død ud. Peter bøjede sig ned over ræven og opdagede, at den havde toppen af et syltetøjsglas omkring halsen. Han kunne mærke, at den stadig var varm. Stakkels lille ræv, tænkte Peter. Jeg må hjælpe den. Han kikkede ned i sin værktøjskasse og fandt en hammer og mejsel. Forsigtigt fik han slået glasset helt i stykker, så han kunne frigøre den lille ræv.

Ræven lå stadig livløs på stien, men Peter gav ikke op. Han plejede den i tre dage. Så løftede den lille ræv langsomt sine øjenlåg og kiggede både taknemmelig og bange på Peter. Peter gav ræven det sidste af sin madpakke. Den rejste sig på skælvende ben og drak det sidste af Peters vand fra hans hånd. Nu var ræven igen klar til at klare sig selv. Den takkede Peter mange gange og forbandede Hekseskrald, fordi hun også samlede farligt skrald, der kunne skade dyrene. Ræven havde mistet flere gode venner i tidens løb. Peter forklarede ræven, at han var på vej til Hekseskrald, og at han havde mod på at dræbe hende. Ræven tilbød sin hjælp, hvis Peter skulle få brug for det. Du skal bare råbe:

Ræv, ræv!

Kom og gi' tæv!

Peter fortsatte sin rejse og nåede en stor sø. Her ville han slå sig ned for natten. Lige i vandkanten opdagede han en livløs svane. Han fik hurtigt halet svanen op på land og undersøgte den. Næbbet var viklet ind i fiskesnøre. Det så slemt ud. Peter åbnede forsigtigt næbbet og fik øje på fiskekrogen. Den sad godt fast! Mon en skævbidder kunne klare den. Knak! Peter klarede det og fik forsigtigt trukket fiskekrogen ud. Han viklede nænsomt fiskesnøren ud af næbbet. Svane virkede stadig slap og svækket. Peter

passede og plejede svanen i tre dage, og så var den klar til at tage vare på sit liv igen. Den takkede Peter mange gange og forbandede Hekseskrald. Svanen tilbød Peter sin hjælp. Du skal bare råbe:

Svane, svane!

Hip hop hane!

Trods en sulten mave drog Peter videre. Kort tid efter kunne han høre en svag pippen. Det måtte være en due. Ganske rigtig! Midt på stien lå en stor due. Den havde fået kroppen i klemme i en plastikring fra en sixpack. Den forsøgte forgæves at komme fri. Peter fik hurtigt duen frigjort. Duen takkede for hjælpen. Forbandede Hekseskrald! Duen tilbød Peter sin hjælp til at dræbe Hekseskrald. Du skal bare råbe:

Due, due!

Højt til skue!

Endelig nåede Peter bjerget, hvor Hekseskrald boede. Han fandt endnu en klemme i sin værktøjskasse. To klemmer var bare ikke nok. Stanken var så slem, at Peter kastede den smule op, han havde i maven. Hans øjne løb i vand, som havde han snittet løg. Han klatrede op ad tøjbunker, murbrokker og bjerge af plastikposer. Rotterne dansede om fødderne på ham og nappede ham, men gjorde ham ellers ikke fortræd. Oppe på et bjerg af pap satte han sig forpustet ned for at hvile. Her havde han et godt syn over lossepladsen. Det var sandeligt et skrækkeligt syn, der mødte ham. Overalt var der skrald og atter skrald! Hvorfor mon? Nu var det bare om at få fat i Hekseskrald! Hun skal dø, tænkte Peter, og skreg:

Ræv, ræv, kom og gi' tæv!

Svane, svane, hip hop hane!

Due, due, højt til skue!

Som lynets hast fløj tusindvis af duer og svaner hen over lossepladsen og Hekseskralds bjerg. Hundredvis af ræve pilede op af skraldebunkerne og op på bjerget. I samme øjeblik dukkede Hekseskrald op af bjerget. Hun fik så stort et chok, at hun eksploderede i tusinde stumper som en vulkan i udbrud. Peter blev så forskrækket, at han faldt ned af papbjerget, gled videre ned af et kæmpe spejl, trillede ned af en stor dyngge gammelt tøj og landede brat på et rødt toilet. Mens han sad og tronede på det gamle toilet kom han til hægterne. Da Peter kiggede op mod toppen af bjerget, måtte han gnide øjnene et par gange. Oppe på toppen af bjerget stod en smuk prinsesse ganske stille som en statue. Peter tabte næse og mund og besvimelede af sult, overraskelse og iltmangel på grund af skraldestanken!

Peter fik prinsessen! Det viste sig, at prinsessens far, kaldet Kong Gulerod, var så ond, at en omrejsende heks besluttede at straffe ham. Hun tryllede prinsessen om til en skrækkelig heks, som samlede affald fra fjern og nær. Kongen døde kort tid efter over tabet af sin datter. Kun en modig ung mand med hjælp fra dyrene kunne ophæve forbandelsen.

I tre år arbejdede både prinsessen og Peter på at rydde op omkring bjerget. De byggede et hus af mursten, vinduer og teglsten fra skraldebunkerne. Alt andet skrald blev kørt til de nærmeste genbrugspladser. Herfra blev pap, papir, metal og plast sendt til fabrikker, der kunne genanvende dem.

I dag er det en fornøjelse at besøge Hekseskralds bjerg. Ingen skrald mere og en naturlig duft af natur. Alle dyrene har det godt.

Lix: 27